

בני הפתעות בשעות הבוקר עמידה בתור בכל חנות בה אפשר להשיג דבר מה. בערב משחק קלפים בחברת שכנים, אחר יום עבודה אפרורי ורגיל בביה"ח ובבית.

לפני הראי קצת רכילות עם השכנה לפני היציאה לשוק עוזרת במעט לגיוון היום האפור. אד השעות שרוחי היתה נוהגת לבלות לפני הראי בימים טרומנשוואים כשטרם העיקו עליה צרות כהשגת עגבניות היו רבות יותר מאשר הן חיוס.

אותן הגבירות שאפשר למוצאן רוב שעות היום בבתיקפה. לפי דעתה, לא מחפש הבעל "כובה", אלא אשה, שתנהל את ביתו, תכין לו אוכל, תכבס את כבדי סתו.

אותן אלפי הנשים המפורסות המחמך מות בשיגרתיות יומיומית אלפי כסאות בבתיקפה, מזניחות, לדעת רות, את השק ביתן, אינן תורמות בכך לנוחיותו של הבעל, או לקידום משק ביתן.

העובדה שרות עושה את כל איתם הדברים באהבה, אינה גורעת, לדעתה, כלום מהעובדה, שעם גמור עבודתה או הבת היא להשתגע שוב. "יש לי אמנם בית ובעל לדאוג להם, אך אני עדיין מרד גישה כילדונת. אני למשל גורא ניתוחים מכדורגל". פעם, כשעול הנשואין היה עדיין עתיד בלתי ברור אפשר היה להתייחס מסר לכל אותם העניינים שגרמו התרגשות. כיום אין זה עוד כה פשוט. אך, בכל זאת, "עם חברינו אנו משתגעים גם עתה כמו לפני ארבע שנים".

לת וחנות הדגים. היא חוזרת בריצה הייתה, להכין אוכל בשבילה ובעלה שי יבוא בחמש. אם נשאר זמן, צריך גם לצאת עם אורי לטייל בחברת עוד כמה אמהות צעירות ומדאגות. טיולים שלווים אלה לפני עגלות הילדים מבדרים למדי בשעות אחר הצהריים המוקדמות. מספר אמהות צעירות מתייחדות, מתנחמות ב" החליפן זו עם זו טירדות משקות משרי תפוח, בחמש אוכלים, בשבע משכיבים את הילד לישון, והערב שחיכו לו בכליון עינים הגיע. בערב, יוצאים אולי לקולנוע, ואם לא, מתקנים גרביים או משחקים רומי עם חברים.

"התחתנו, לא הזדקנו!"

לכאורה העניין ברור. כשיצאו מתחת לחופה, והומטרו עליהם עשרות ברכות המוליטוב, נגמרו נעוריהם, הפכו חוליה רגילה בשלשלת הנצחית של תחלופה אנושית.

ובכל זאת סבורים רות ושלמה אחרת. "מובן", אומרת רות, בהשתמשה במר שג קצת שיגרתית, "נהיית יותר רצינית". את הלומותיה השאפתניים בדבר ריקוד ומשחק שכחה. את חובותיה כעקרת-בית היא ממלאת ברצון, ואיננה מעריכה את

שלמה מבטא את עצמו ביתר כשטות: "במצב של הארץ כיום קשה להשאר צעיר אפילו לפני הנשואין. ובכל זאת: התחתנו, אך לא הזדקנו".